

'k ze wèl, maar 'n geschikte, mon Dieu! . . . Dat kan jelui mannen zoo echt gemakkelijk zeggen!"

„'k Zeg 't tot je bestwil, Eva!" — en traag komt hij naar de tafel en drinkt zijn kopje leeg. Neen, 't is onzin, denkt hij voort, moet niet elk mensch op zekeren leeftijd gaan voelen, dat levenskracht verloren gaat? Strak ziet hij vóór zich in zijn gesprek met het gezond verstand. 't Is dwaasheid — oud worden — anders niet!"

„En dan", — zoo gaat zij voort — „als 'k er toe overging, om je raad te volgen, enfin, omdat het in waarheid haast niet anders kàn — maar geloof me, 'k doe 't om je genoeg te geven — als 'k het dan deed, dan was in vredesnaam een advertentie het meest geschikt, maar, Hanslief, 't is heusch alweer nieuwe agitatie!"

Even ziet hij haar aan, onbestemd en als komend mijlen vèr.

„Wat is agitatie? — Wat bedoel je?"

„Mon Dieu!" — pruilt ze nu een weinig — „je verstaat me ook nooit en je zit vlak voor me."

Hij blijft haar vragend aanzien en nu vervolgt ze:

„'k Zei, dat als 'k in vredesnaam toch maar 'n meisje er bij nam, een jong dingetje natuurlijk, dat een advertentie dan 't beste zou zijn."

„Ga je gang maar, 't zal je bepaald helpen!"

„Och, helpen dat is óók al weer de groote vraag. En nu zeg je wel: „Ga je gang maar!" — maar ik kan toch niet naar 't courantenbureau gaan?" En hulpeloos ziet ze naar hem op.

„Zóó, in dat beeldige toiletje! Wat zouden de heeren opkijken!"

„Hè, Hans, ajakkes!" 't Is nu half lachend en juist op denzelfden toon als eenige oogenblikken vroeger hun kind — „Zeg nu liever, hoe ik doen moet!"

„O ja, wacht eens!" — En haastig tast hij in den binnenzak van z'n jas en haalt een portefeuille voor den dag. — „'t Is, geloof 'k, altijd mijn werkje!" Een stukje wit papier legt hij voor zich en met het potlood op tafel tikkend: „Kom aan nu! Hoe zal 't zijn? Zóó bijvoorbeeld: Mevrouw Van Voorst vraagt een alleszins bekwame derde meid, vrij van gebreken fysiek en moreel Wat blief?"

„'k Vind je héélemaal niet aardig, Hans!"

Dadelijk eindigt hij met schrijven en ziet haar met een arme-zondaarsgezicht aan.

„Zeg 't maar vóór, misschien gaat het dan beter."

„'k Begrijp niet, hoe je dáárvan nu een grap kunt maken. Je moet je er eens indenken, wát het na zich sleept, zoo'n schepseltje meer in huis. Jelui mannen gaan uit en voor de helft weet je niet, hoe een gezin voor 'n vrouw ingrijpt in 't leven, enfin"

En nu staat ze op en over hem heen gebogen, zegt ze: „Je bent toch m'n beste Hans, al begrijp je niet, hoe zwaar de weg voor 'n vrouw is. Kom, keer dat leelijke blaadje om, of neem 'n ander."

Gehoorzaam komt een blanco velletje voor den dag, en heel vlug dicteert